

[Glistrup.]

delige vurdering, der jo var så vidt forskellig i Vestdanmark og i Østdanmark. Men var det da ikke en idé, at man simpelt hen rev denne 13. almindelige vurdering ud af loven og i stedet for anvendte 15. almindelige vurdering? Jeg vil gerne have at vide, hvad finansministeren mener om den tanke.

Det var også dejligt at høre fra finansministerens side, at de 30.000 kr. i ekspropriationsfradrag ikke var det, som ministeren lå endeligt fast på, men at han godt kunne tænke sig at gå ind på ideen om helt at frigøre ekspropriationserstatninger for særlig indkomstskat. Finansministerens argument derimod var spørgsmålet: hvordan så med de tilfælde, hvor man sælger under frivillig tvang til en kommune, der kunne have eksproprieret? Kan det ikke klares udmærket med finansministerens egen formulering i lovforslagets § 1, nr. 9, den nye § 7 A, stk. 6, 2. punktum? Den må da kunne gælde lige fuldt, hvis man giver fuld frihed, som hvis man nøjes med fradraget på 30.000 kr.

Den radikale ordfører, hr. Bernhard Baunsgaard, var inde på, at spekulationsavancer skal beskattes og skal beskattes hårdere, end de bliver i dag, men det har jo intet at gøre med den her diskuterede lovgivning. Det fremgår jo klart af lovens § 3, stk. 1, nr. 2, at man slet ikke har spekulationsavancer inde under denne lov. Derfor kan det i og for sig ikke være noget argument for, at man skal gå så hårdhændet til værks, som finansministeren her foreslår.

Fru Dagmar Andreasen, hvis bemærkning hr. Grünbaum var så glad for, var inde på, at de fleste faste ejendomme her i landet ikke tjente erhvervsformål. Det er muligt, det kan man diskutere. I megen erhvervsvirksomhed indgår jo brug af fast ejendom. Men den faste ejendom, der ikke tjener erhvervsformål, tjener boligformål, og det er da vist lige så usundt at beskatte bolig som at beskatte erhverv. Derfor må betænkeligheden ved den særlige indkomstskat være stærk.

Det lader ærlig talt mig helt kold, når fru

Dagmar Andreasen og hr. Grünbaum siger: ja men vi skal da beskatte dette hårdt, når vi beskatter arbejdsindkomster så hårdt, som vi gør. Lad os da gå den anden vej og lade være med at beskatte arbejdsindtægter på den måde. Det må være det, der er vejen frem, ikke at overføre urimeligheden fra arbejdsindtægter til også at gælde for kapitalvindinger. Der har vi løsningen på fru Dagmar Andreasens problem.

Jens Foged (V):

Når jeg rejste mig, dengang hr. Lindholt spurgte, om man forstod denne eller hin paragraf, så var det ud fra den betragtning, at for dem, der har arbejdet med tingene, er nogle af de ting sådan set ren rutine, og naturligvis lader det sig gøre at forstå bestemmelserne. Deri giver jeg finansministeren ret. Det kan godt være, det lyder lidt knudret, men for dem, der arbejder med tingene, bliver det ren rutine, og de vil ret omgående kunne sige, hvordan det ligger. Derfor tillod jeg mig at markere.

Må jeg sige i anledning at den debat, der finder sted her om rimelighed eller urimelighed med hensyn til kapitalvindingsskat, specielt når det drejer sig om ekspropriationer, hvor man taler om arbejdsindtægter og så videre: ja men alle de borgere, der besidder de faste ejendomme, de betaler da også arbejdsskatter hvert eneste år, og de betaler desuden ejendomsskatter hvert eneste år. Man glemmer vist at lægge deres ydelser til samfundet sammen, når man taler om, hvad de skal betale, når de sælger deres faste ejendom. Jeg står her med en liste over 17 ejendomme, der af det offentlige er blevet opkøbt under ekspropriationslignende tilstande for 3 mill. kr. Disse 3 mill. kr. tager man knap og nap 1 mill. kr. i skat af. Det vil altså sige, at disse 17 borgere, efter at samfundet har været der og har taget deres ejendomme for 3 mill. kr., står tilbage og skal ud at købe nye ejendomme, ny erhvervsplads, for 2 mill. kr. Det kan ikke være rimeligt. De har allerede i deres samfundsfunktion betalt både indkomstskatter og ejen-